

wyrok po sprostowaniu

Sygn. akt **VIII U 1082/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca:	sędzia Małgorzata Sasiadek
Protokolant:	Anna Krzyszkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2023 roku w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z odwołania R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o składki

na skutek odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 27 maja 2022 roku, **nr** (...) - (...)

1. umarza postępowanie w zakresie odwołania odwołującego R. K. od zaskarżonej decyzji w przedmiocie składek na ubezpieczenie społeczne oraz w przedmiocie składek na Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych;
2. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż odwołujący R. K. nie jest zobowiązany do zapłaty składek na ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami za zwłokę za okres od lipca 2015 roku do listopada 2015 roku;
3. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;
4. zasądza od odwołującego na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia Małgorzata Sasiadek

Sygn. akt VIII U 1082/22

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z 27 maja 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., na podstawie przepisów ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że odwołujący R. K. jest dłużnikiem Zakładu z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Organ rentowy wskazał, że zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 134 885,01 złotych, w tym:

1. z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od listopada 2016 roku do listopada 2021 roku w kwocie 50 905,82 złotych i odsetek za zwłokę 12 000 złotych,
2. z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lipca 2015 roku do listopada 2021 roku w kwocie 52 426,12 złotych i odsetek za zwłokę 15 285 złotych,
3. z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od listopada 2016 roku do listopada 2021 roku w kwocie 4 268,07 złotych i odsetek za zwłokę 0,00 złotych.

W odwołaniu od ww. decyzji odwołujący R. K. domagał się jej zmiany w całości i uznanie, że nie jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek wskazanych w decyzji z 27 maja 2022 roku i przyjęcie, że zadłużenie wskazane w tej decyzji nie istnieje, ewentualnie na wypadek nie uznania tego wniosku domagał się on zmiany zaskarżonej decyzji w części i uznania, iż część należności - składki na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lipca 2015 roku do sierpnia 2016 roku włącznie - określone w decyzji z 27 maja 2022 roku uległy przedawnieniu, a tym samym odwołujący nie ma obowiązku ich płacenia (zarówno kwot głównych, jak też odsetek od nich naliczonych).

Odwołujący wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, w tym w szczególności kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko wskazane w zaskarżonej decyzji. Pozwany dodał, że należności objęte zaskarżoną decyzją nie uległy przedawnieniu, albowiem wcześniej toczyło się postępowanie w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu przed Narodowym Funduszem Zdrowia.

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2023 roku odwołujący sprecyzował, że w związku z zakończeniem postępowania o sygn. VIII U 528/22 wnosi on wyłącznie o zmianę zaskarżonej decyzji w części, a mianowicie poprzez zwolnienie odwołującego z obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami za okres od lipca 2015 roku do sierpnia 2016 roku podnosząc jednocześnie zarzut ich przedawnienia, w pozostałym zaś zakresie cofa odwołanie. Odwołujący podniósł, że w sprawie mamy do czynienia z dwoma okresami zawieszenia terminu przedawnienia, a mianowicie jest to okres: od 5 listopada 2019 roku czyli od zawiadomienia o wszczęciu postępowania, w ramach którego wydano decyzję z dnia 23 grudnia 2019 roku do 17 lutego 2020 roku, to jest do daty prawomocności decyzji z 23 grudnia 2019 roku oraz od 27 grudnia 2021 roku, to jest od dnia następującego po otrzymaniu przez odwołującego zawiadomienia o wszczęciu postępowania, w następstwie którego została wydana zaskarżona decyzja. Odwołujący podniósł, że postępowanie przed Narodowym Funduszem Zdrowia to jedynie czynność techniczna. Odwołujący złożył także wniosek, aby nie obciążać go kosztami zastępstwa procesowego w zakresie cofniętego odwołania podnosząc, że w dacie wniesienia odwołania sprawa odwołania od decyzji z 23 grudnia 2019 roku nie była jeszcze prawomocnie zakończona, a więc odwołujący działał niejako dwutorowo.

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2023 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że wyraża zgodę na cofnięcie odwołania w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i wniósł o zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 23 grudnia 2019 roku pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że R. K. jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólnicy spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 30 sierpnia 2010 roku do 13 października 2013 roku oraz od 29 listopada 2014 roku.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że z dokumentacji wynika, iż R. K. zgłosił się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej od 14 października 2013 roku do 28 listopada 2014 roku. Ponadto odwołujący w Krajowym Rejestrze Sądowym figuruje jako jedyny ujawniony wspólnik spółek:

- od 30 sierpnia 2010 roku do 22 czerwca 2016 roku - (...) Sp. z o.o., w której posiada 95% udziałów,
- od 21 listopada 2014 roku – (...) Sp. z o.o., w której posiada 91% udziałów,
- od 28 grudnia 2015 roku – (...) Sp. z o.o., w której posiada 91% udziałów.

Jednocześnie odwołujący w ww. spółkach pełni funkcję Prezesa zarządu, a zarząd jest jednoosobowy.

Wobec dwukrotnego awizowania przesyłki adresowanej do odwołującego a zawierającej decyzję z 23 grudnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. uznał ją za doręczoną z trybie doręczenia zastępczego z art. 44 §4 k.p.a. z dniem 16 stycznia 2020 roku.

R. K. w dniu 4 maja 2020 roku odwołał się od powyższej decyzji i jednocześnie złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Postanowieniem z 27 lipca 2022 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 528/22 Sąd Okręgowy w Gliwicach odrzucił odwołanie R. K. od decyzji z 23 grudnia 2019 roku na podstawie art.477(9)§3 k.p.c. jako wniesione po upływie przewidzianego terminu.

W rozpoznaniu zażalenia odwołującego od ww. postanowienia Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z 29 września 2022 roku oddalił zażalenie odwołującego.

W międzyczasie pozwany pismem z dnia 21 lutego 2020 roku zwrócił się do (...) Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w K. o wydanie decyzji określającej okres podlegania R. K. ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzenia działalności, wskazując na wydaną wcześniej decyzję z 23 grudnia 2019 roku obejmującą odwołującego obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym i wypadkowym.

W rozpoznaniu tego wniosku uzupełnionego następnie pismami z 25 czerwca 2020 roku i 20 lipca 2020 roku Dyrektor (...) Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w K. w decyzji z 24 czerwca 2021 roku stwierdził objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym R. K. z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej w okresach:

- od 14 października 2013 roku do 28 listopada 2014 roku w formie indywidualnej (...),
- od 30 sierpnia 2010 roku do 21 czerwca 2016 roku w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,
- od 21 listopada 2014 roku do nadal w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,
- od 28 grudnia 2015 roku do nadal w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

W piśmie z 9 sierpnia 2021 roku skierowanym do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. Narodowy Fundusz Zdrowia (...) Oddział Wojewódzki

w K. wskazał, że decyzja z 24 czerwca 2021 roku była dwukrotnie awizowana i nie została podjęta przez R. K. do dnia 14 lipca 2021 roku (data zwrotu: 15 lipca 2021 roku). Stąd uznano przesyłkę za doręczoną w trybie art. 44§4 k.p.a. Jednocześnie stwierdzono, że decyzja z 24 czerwca 2021 roku jest ostateczna.

Decyzja z 24 czerwca 2021 roku uprawomocniła się z dniem 22 lipca 2021 roku (z dniem 21 lipca 2021 roku upłynął 7 dniowy termin do wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Narodowego Funduszu Zdrowia).

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2023 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że w sprawie składek na ubezpieczenie zdrowotne w stosunku do odwołującego nie toczy się postępowanie egzekucyjne.

(dowód: akta orzecznicze, e-protokół z dnia 28 lutego 2023 roku).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. K. zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wobec cofnięcia przez odwołującego na rozprawie w dniu 28 lutego 2023 roku odwołania od zaskarżonej decyzji w części dotyczącej składek na ubezpieczenia społeczne i składek na Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, gdy pełnomocnik pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wyraził zgodę na takie cofnięcie, postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 k.p.c. w związku z art. 203 k.p.c. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew (odwołanie) może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Na podstawie art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu (odwołania), zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Natomiast w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zgodnie art. 469 k.p.c. sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Zgodnie z art. 355 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód (odwołujący) cofnął ze skutkiem prawnym pozew (odwołanie) lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Sąd uznał, że cofnięcie odwołania przez odwołującego R. K. nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa i nie narusza słusznego interesu odwołującego. Sąd miał na uwadze fakt, że zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja w zakresie wskazanym powyżej została wydana wskutek uprawomocnienia się decyzji z 23 grudnia 2019 roku obejmującej odwołującego ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, wypadkowym. Skoro odwołujący podlegał ww. ubezpieczeniom, to był również zobowiązany do odprowadzania składek z tego tytułu.

W konsekwencji powyższego Sąd z mocy powołanych przepisów postanowił jak w pkt 1 wyroku.

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie pozostawało to, czy pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. prawidłowo ustalił zadłużenie odwołującego

z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lipca 2015 roku do sierpnia 2016 roku. Odwołujący zgłosił bowiem w tym zakresie zarzut przedawnienia.

Należy przypomnieć, że kwestię przedawnienia należności z tytułu nieopłaconych składek reguluje art. 24 ust.4 i następne ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2022r. poz.1009 ze zm. – zwanej dalej ustawą systemową. Zgodnie z art. 24 ust.4 ustawy systemowej należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6.

Taki termin przedawnienia składek został wprowadzony z dniem 1 stycznia 2012 roku na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 16 września 2011 roku o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. Nr 232, poz.1378), którym zmieniona została treść art. 24 ust.4 ustawy systemowej, a mianowicie skrócony został okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne z 10 do 5 lat.

Zgodnie z art. 24 ust.5b ustawy systemowej bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego.

W myśl art. 24 ust.5e ww. ustawy bieg terminu przedawnienia zawiesza się, jeżeli wydanie decyzji jest uzależnione od rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia trwa do dnia, w którym decyzja innego organu stała się ostateczna lub orzeczenie sądu uprawomocniło się, nie dłużej jednak niż przez 2 lata.

Zgodnie z art.24 ust.5f ustawy systemowej w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

Zgodnie z art.93 ust.2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tj. Dz.U. z 2022 roku, poz.2561) należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne ulegają przedawnieniu na zasadach określonych przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych.

Powyższe oznacza, że do składek na ubezpieczenie zdrowotne ma zastosowanie art. 24 ust.4 ustawy systemowej, czyli – w przypadku składek na ubezpieczenie zdrowotne objętych sporem obowiązuje 5 letni termin przedawnienia.

Sąd nie podziela stanowiska odwołującego, że w sprawie mamy do czynienia z dwoma okresami zawieszenia przedawnienia, a to od 5 listopada 2019 roku, czyli od zawiadomienia o wszczęciu postępowania, w ramach którego wydano decyzję z dnia 23 grudnia 2019 roku, do 17 lutego 2020 roku, to jest do daty prawomocności decyzji z 23 grudnia 2019 roku oraz od 27 grudnia 2021 roku, to jest od dnia następującego po otrzymaniu przez odwołującego zawiadomienia o wszczęciu postępowania, w następstwie którego została wydana zaskarżona decyzja. Sąd przychyliła się do stanowiska, jakie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2013 roku (I UK 613/12, OSNAPiUS 2014/3/44), iż dopiero wydanie przez organ rentowy decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek lub obowiązek ich opłacenia rozpoczyna zawieszenie biegu terminu przedawnienia składek objętych tą decyzją i stan ten kończy się z dniem jej uprawomocnienia. Sąd ubezpieczeń społecznych może stwierdzić przedawnienie składek tylko wtedy, jeśli nastąpiło ono przed wydaniem decyzji wszczynającej postępowanie o ustalenie podstawy wymiaru składek lub obowiązku ich opłacenia. Dodatkowo należy zauważyć, że decyzja z 23 grudnia 2019 roku dotyczyła wyłącznie objęcia odwołującego ubezpieczeniami emerytalnym, rentowym i wypadkowym, natomiast kwestia podlegania ubezpieczeniom zdrowotnym, ze względu na wielość potencjalnych tytułów stanowiących podstawę takiego ubezpieczenia, została przekazana do rozpoznania Narodowemu Funduszowi Zdrowia. Stąd wydanie decyzji z 23 grudnia 2019 roku nie ma wpływu na zawieszenie przedawnienia składek na ubezpieczenie zdrowotne. Jednocześnie Sąd nie zgadza się z twierdzeniem odwołującego, że postępowanie przed Narodowym Funduszem Zdrowia jest czynnością niejako techniczną.

Zdaniem Sądu zwrócenie się przez organ rentowy do Narodowego Funduszu Zdrowia o wydanie decyzji w przedmiocie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu stanowiło „zagadnienie wstępne”, od którego uzależnione było wydanie decyzji przez organ rentowy. Z art.109 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w brzmieniu obowiązującym do 31 sierpnia 2020 roku wynika, że dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu rozpatruje indywidualne sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych. Do indywidualnych spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych zalicza się również sprawy dotyczące objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym

i ustalenia prawa do świadczeń. Po zmianach wprowadzonych z dniem 1 września 2020 roku w drodze art.4 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 roku o zmianie niektórych ustaw w celu zapewnienia funkcjonowania ochrony zdrowia w związku z epidemią COVID-19 oraz po jej ustaniu (Dz.U. z 2020 roku, poz.1493) indywidualne sprawy z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego rozpoznaje Prezes funduszu.

Co do zasady, jeżeli decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zostanie stwierdzone, że dana osoba podlegała w określonym czasie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym,

to skutkiem tego jest objęcie tej osoby z mocy prawa obowiązkowo ubezpieczeniem zdrowotnym, co nie wymaga potwierdzenia decyzją Narodowego Funduszu Zdrowia. Przepis art.109 cytowanej ustawy należy zatem rozumieć w ten sposób, że wydanie decyzji przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest konieczne w przypadkach szczególnych, zwłaszcza

w sytuacjach wątpliwych, tj. wtedy kiedy dopiero decyzja NFZ może rozstrzygnąć istniejące wątpliwości co do podlegania przez daną osobę obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 roku, II UK 257/13 Lex nr 1438803, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 roku, II UZ 70/13 Lex nr 1436076, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 października 2012 roku, III AUa 1560/12 Lex nr 1236484). W rozpoznawanej sprawie takie wątpliwości występowały, albowiem odwołujący prowadził indywidualną działalność gospodarczą i nadto był większościovym (dominującym) wspólnikiem trzech różnych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznania niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę,

że okolicznością niekwestionowaną w sprawie było, iż pozwany nie prowadził czynności egzekucyjnych względem spornych składek Sąd uznał, że bieg terminu przedawnienia składek na ubezpieczenie zdrowotne zawieszony był wyłącznie w okresie od 21 lutego 2020 roku, czyli od daty, w której pozwany wystąpił do Narodowego Funduszu Zdrowia z wnioskiem o ustalenie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu przez odwołującego do 22 lipca 2021 roku, to jest do daty uprawomocnienia się decyzji Dyrektora Narodowego Funduszu Zdrowia z 24 czerwca 2021 roku.

Przy takim przyjęciu okresu zawieszenia terminu przedawnienia, przedawnieniu uległy składki na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lipca 2015 roku do listopada 2015 roku:

- składka za lipiec 2015 roku – termin płatności 10 sierpnia 2015 roku, 5 letni termin przedawnienia upłynąłby 10 sierpnia 2020 roku; w ramach tego terminu doszło do zawieszenia przedawnienia w okresie od 21 lutego 2020 roku do 10 sierpnia 2020 roku, czyli przez 5 miesięcy i 20 dni; skoro koniec terminu zawieszenia przedawnienia przypada na 22 lipca 2021 roku to po uwzględnieniu dalszych 5 miesięcy i 20 dni, termin przedawnienia upłynął 11 stycznia 2021 roku,

- składka za sierpień 2015 roku – termin płatności 10 września 2015 roku, 5 letni termin przedawnienia upłynąłby 10 września 2020 roku; w ramach tego terminu doszło do zawieszenia przedawnienia od 21 lutego 2020 roku do 10 września 2020 roku, czyli przez 6 miesięcy i 20 dni; skoro koniec terminu zawieszenia przedawnienia przypada na 22 lipca 2021 roku to po uwzględnieniu dalszych 6 miesięcy i 20 dni, termin przedawnienia upłynął 11 lutego 2021 roku,

- składka za wrzesień 2015 roku - termin płatności 12 października 2015 roku, 5 letni termin przedawnienia upłynąłby 12 października 2020 roku; w ramach tego terminu doszło do zawieszenia przedawnienia od 21 lutego 2020 roku do 12 października 2020 roku, czyli przez 7 miesięcy i 21 dni; skoro koniec terminu zawieszenia przedawnienia przypada na 22 lipca 2021 roku to po uwzględnieniu dalszych 7 miesięcy i 21 dni, termin przedawnienia upłynął

15 marca 2021 roku,

- składka za październik 2015 roku - termin płatności 10 listopada 2015 roku, 5 letni termin przedawnienia upłynąłby 10 listopada 2020 roku; w ramach tego terminu doszło do zawieszenia przedawnienia od 21 lutego 2020 roku do 10 listopada 2020 roku, czyli przez 8 miesięcy i 20 dni; skoro koniec terminu zawieszenia przedawnienia przypada na 22 lipca 2021 roku to po uwzględnieniu dalszych 8 miesięcy i 20 dni, termin przedawnienia upłynął 11 kwietnia 2021 roku,

- składka za listopad 2015 roku - termin płatności 10 grudnia 2015 roku, 5 letni termin przedawnienia upłynąłby 10 grudnia 2020 roku; w ramach tego terminu doszło do zawieszenia przedawnienia od 21 lutego 2020 roku do 10 grudnia 2020 roku, czyli przez 9 miesięcy i 19 dni; skoro koniec terminu zawieszenia przedawnienia przypada na 22 lipca 2021 roku to po uwzględnieniu dalszych 9 miesięcy i 19 dni, termin przedawnienia upłynął 11 maja 2021 roku.

Zaskarżona decyzja została wydana w dniu 27 maja 2022 roku.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w pkt 2 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż odwołujący R. K. nie jest zobowiązany do zapłaty składek na ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami za zwłokę za okres od lipca 2015 roku do listopada 2015 roku.

W pozostałym zaś zakresie, w pkt 3 wyroku, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne, a mianowicie odnośnie składek na ubezpieczenie zdrowotne za dalszy okres sporny uznając, że w tym przypadku nie doszło do ich przedawnienia.

O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art.100 k.p.c. zdanie drugie i w związku z §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz.265) wliczając je od wartości przedmiotu sporu obejmującej sumę należności głównych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i składek na Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Sąd w całości obciążył odwołującego obowiązkiem zwrotu kosztów odwołującego, gdy pozwany uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania.

Sąd nie uwzględnił wniosku odwołującego, aby nie obciążać go kosztami zastępstwa procesowego w zakresie cofniętego odwołania.

Zgodnie z art.102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Określone tym przepisem przesłanki obejmujące wystąpienie w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych należy rozumieć w ten sposób, iż dotyczy to sytuacji, w których zasądzenie kosztów na rzecz wygrywającego przeciwnika w całości, a nawet w części, byłoby sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Istotne w tym zakresie są zatem okoliczności związane z przebiegiem sprawy - charakterem zgłoszonego roszczenia, jego znaczenia dla strony, subiektywnym przekonaniem o zasadności roszczenia, przedawnieniem roszczenia oraz leżącymi poza procesem np. związane z sytuacją majątkową i życiową strony. Ocena, czy takie wypadki wystąpiły w konkretnej sprawie należy do sądu, który powinien dokonać jej w oparciu o całokształt okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2013r., sygn. akt V CZ 124/12, LEX nr 1341727, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 6 października 2020r. I ACa 902/19).

Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie powyższego przepisu. Nie jest taką okolicznością powoływany przez odwołującego fakt,

że w dacie wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji sprawa odwołania od decyzji

z 23 grudnia 2019 roku nie była jeszcze prawomocnie zakończona. Skoro bowiem odwołujący w pierwszej instancji przegrał sprawę zainicjowaną odwołaniem od decyzji z 23 grudnia 2019 roku, którą objęto go ubezpieczeniami emerytalnym, rentowym i wypadkowym, a następnie wniósł odwołanie od decyzji zaskarżonej wymierzającej należne

składki za okres podlegania ubezpieczeniom jw., to powinien liczyć się z ryzykiem zwrotu kosztów przeciwnikowi. Nadto Sąd miał na uwadze fakt, że, jak wynika z oświadczenia pełnomocnika odwołującego złożonego na rozprawie w dniu 28 lutego 2023 roku odwołujący nadal prowadzi działalność i jest to działalność dobrze prosperująca.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

(-) sędzia Małgorzata Sasiadek